



**HET** Roman  
**GOUDEN**  
**LINT** MARLEEN  
SCHMITZ

Marleen Schmitz

# Het gouden lint

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

# Hoofdstuk 1

Marije schoof de kranten en reclamefolders naar een hoek van de tafel en hengelde haar schrijfblok en pen naar zich toe. *Geachte heer*, schreef ze, maar haalde het meteen door. Geachte, dat was veel te plechtig, te ouderwets. Geachte, dat was een woord dat haar vader zou gebruiken.

*Beste heer*, maakte ze ervan, maar ook daar was ze niet tevreden over. Wat was tegenwoordig gebruikelijk? Ze had al zo lang geen sollicitatiebrief meer geschreven. Ze legde de pen neer. Op internet stond vast wel een voorbeeld. Terwijl ze wachtte tot haar oude laptop tot leven kwam, spitte ze de reclamefolders door en maakte een lijstje van spullen die in de aanbieding waren. Wortelen en komkommers bij de Aldi en aardappelen bij de Jumbo. Voor fruit naar de markt, want de biowinkel kon ze zich niet veroorloven. Haar afwasmiddel was bijna op, maar dat was nergens in de reclame.

*Hoe schrijf je een goede sollicitatiebrief*, gaf ze in als zoekopdracht. Google bood meteen hulp met een heleboel hits. Al gauw zag ze dat *geachte* en *beste* allebei kon, het hing er maar van af wat voor soort brief je wilde schrijven. Echt veel wijzer werd ze er niet van. Ze besloot dat het toch *geachte* zou worden, plukte wat zinnen uit voorbeeldbrieven en fabriceerde daarmee een brief waar ze redelijk tevreden over was. Ze las de vacature nog eens door. Een gerenommeerde hotelketen vroeg een ervaren, enthousiaste serveerster om hun restaurantteam te versterken. Ervaring had ze ruimschoots, dat stond duidelijk in haar cv. Enthousiast, dat was ze zeker en werken in een team kon ze ook. Behalve als dat team geleid werd door Benno.

Boos stond ze op om een kop thee te maken. Het zakje dat ze vanmorgen al gebruikt had, gaf nog genoeg kleur en

smaak aan het hete water om het voor thee te laten doorgaan. Blazend in haar hete thee tuurde ze uit het raam. Er liep een jong stel met een kinderwagen langs. Amper twintig. De jongeman duwde de wagen, de vrouw had een schattig klein hondje aan de lijn. Leuk, dacht ze met een flits van jaloezie. Wilde ze dat echt? Een kind, een man, een hond? Niet over nadenken. Die hond had ze al. Nou ja, Taiga was van pap, maar zij moest hem uitlaten. Straks. Eerst moest die brief de deur uit. Ze tikte de brief over en las hem nog eens door. Geen taalfouten? Alle punten en komma's op de goede plek? Eigenlijk was de brief best goed. Maar dat moest ook, wilde ze kans maken op de baan. En dat wilde ze! Van het oproepwerk dat ze via het uitzendbureau kreeg, kon ze niet rondkomen en bij Benno werken was definitief verleden tijd! Ze zat nu precies drieëntwintig dagen zonder echte baan. Pas drieëntwintig. Maar ook ál drieëntwintig. De eerste twee weken na die heisa met Ben waren vergaan in een koppig niet de telefoon opnemen en niet reageren op zijn berichtjes. Daarna nog een week van twijfel. Moest zij dan toch weer de eerste stap zetten? Ze had gezworen dat nooit meer te doen. De bal lag bij Benno. Helaas was dat ook het zwakke punt bij haar sollicitatie. Ze zat thuis en had zelf ontslag genomen. Hoe leg je dat uit aan een nieuwe werkgever? Gewoon schrijven dat ze zeven jaar in het restaurant van haar partner had gewerkt en dat daar, door een knallende ruzie, een einde aan was gekomen? Nee, geen knallende ruzie, dan leek het net alsof ze met porselein hadden staan gooien. Ze maakte er 'een onoplosbaar meningsverschil in de beleidslijn' van. Dat was feitelijk hetzelfde, maar het klonk wat beschaafder.

Die dag was alles fout gegaan. Bij het opstaan stootte Benno zijn knie aan de bedrand. 'Au! Verdraaid, mijn knie. Van wie zijn die slippers? Mar, wanneer leer je nou eens je spullen op te ruimen? Ik had mijn been wel kunnen breken.'

Marije hield zich slapend. Ja, die slippers had ze gisteravond zomaar uitgeschopt.

Benno's borstelige haar stond rechtop, zijn buikje hing over zijn boxersshort, hij wreef zich grommend van de pijn over

zijn knie en rukte daarna wild de gordijnen open, zodat ze niet langer meer kon doen alsof ze sliep.

Op de vloer aan zijn kant van het bed lagen zoals altijd, zijn tablet, zijn telefoon, een oplader en de krant van gisteren. Daar hield ze wijselijk haar mond over.

‘Het regent, ook dat nog!’ mopperde hij klagend.

Ze begreep dat hij met ‘ook dat nog’ doelde op het op losse schroeven staande contract van de tweewekelijkse lunchvergadering. Elke veertien dagen serveerden ze een warme lunch aan het hogere kader van een groep samenwerkende adviesbureaus. Die lunch was een van de weinige kurken waar het restaurant op dreef en vorige week had hij te horen gekregen dat de directie over de frequentie nadacht. Misschien zou de frequentie teruggeschroefd worden naar een keer per maand. De vergadering van vandaag zou sowieso niet doorgaan. Dat waren vierentwintig lunches die hij niet in rekening kon brengen. Hij had haar het mailbericht meteen laten lezen. ‘Zal ik daar een kistje wijn laten bezorgen?’ had hij geopperd.

‘Natuurlijk niet!’ had ze tegengeworpen. ‘Je moet een nieuwe beamer kopen en zorgen dat je snel internet hebt. En misschien een nieuwe menukaart met wat hippe dingen erop.’

Nog voor ze uitgesproken was, wist ze al dat ze beter haar mond had kunnen houden. Hij kon er gewoon niet tegen als ze het niet met hem eens was en hem dingen aan- of afraadde.

Ze ging rechtop zitten, zette haar voeten op de vloer en schudde haar haren los. Benno stond nog steeds met zijn rug naar haar toe naar buiten te kijken. Niet alleen rond zijn middel plooidde zich vet, ook zijn nek begon dikker te worden. ‘Sorry,’ zei ze, in het midden latend of dat voor de rondslingerende slippers of voor de problemen van het restaurant was.

Eenmaal in de zaak was het niet beter geworden. Eerder slechter. De stagiair van de horecaopleiding had zich afgemeld met buikklachten en vanwege de regen waren er nauwelijks toeristen en dagjesmensen op de been. Leeg en troosteloos stonden de rieten stoelen op het verregende terras.

Marije vulde de tijd met het opwrijven van de wijnglazen en het bestek. Toen er om vijf uur nog steeds geen andere reservering binnen was dan een zestal bejaarden dat een

verjaardag kwam vieren, had ze aangekondigd dat ze naar haar vader zou gaan.

‘Je kunt niet weg, je moet serveren.’

De botheid van zijn weigering wakkerde haar recalcitrante gedrag aan.

‘Natuurlijk kan ik weg. Die paar mensen kun jij ook bedienen.’

‘Jij bent hier de serveerster!’

Ze slikte haar ergernis weg en zei zo rustig als ze kon: ‘Toe nou, Benno. Er is hier niets te doen. Als ik nu naar mijn vader ga en jij schiet hier een beetje op, kunnen we vanavond misschien nog wat leuks doen. Trouwens, ik heb mijn acht uur er al op zitten.’

‘Nou, oké dan.’

‘Dank je wel.’ Ze gaf hem een kus.

‘Toch wel handig als je de baas kent, nietwaar,’ zei hij zelfgenoegzaam.

Ze gaf geen antwoord maar pakte haar tas en haar paraplu en liep de deur uit. Buiten waaide de regen in haar gezicht. Terwijl ze haar paraplu openklapte, hoorde ze lachende en pratende mensen dichterbij komen. Ze herkende enkele stemmen. Het was het eerste voetbalteam met hun vrouwen en vriendinnen. Hadden ze iets te vieren? Marije klapte haar paraplu dicht, draaide zich om en ging het restaurant weer binnen waar Benno haar verbaasd aankeek.

‘We krijgen het druk,’ meldde ze opgewekt. ‘Het eerste van de voetbalclub komt eraan. Weet jij of ze wat te vieren hebben?’

Hij haalde zijn schouders op. Onverschillig, zo leek het, maar dat hij teruggezet was van het eerste naar het tweede team stak hem nog steeds. Een beetje kribbig zei hij: ‘Ik ga Kokkie op de hoogte brengen.’

Op het toilet kamde ze haar haren en maakte er vlug een vlecht van die ze op haar achterhoofd vast spelde. Ze waste haar handen, controleerde in de spiegel haar make-up en stopte nog gauw een losse pluk achter haar oor. Als het om haar haren ging, was Benno super kritisch. Logisch. Haren in het eten vond zichzelf ook niet appetijtelijk.

Ineens was het restaurant vol leven. De mannen schoven met tafeltjes en stoelen, de feestelijk geklede vrouwen stonden in groepjes met elkaar te kletsen, terwijl de aanvoerder van het team bij Benno aan de bar stond. Toen Marije hem begroette, vertelde hij dat ze vandaag een nieuw sponsorcontract hadden getekend en dat er spontaan iemand had geroepen dit bij Benno te gaan vieren. 'Ik hoop dat het geen probleem is dat we zomaar binnenvallen?'

Er trok een ontevreden zweem over Benno's gezicht, maar Marije riep haastig: 'Natuurlijk niet. Gefeliciteerd met het contract. We vinden het leuk dat jullie er zijn en zullen ons best doen iets lekkers op tafel te zetten.'

'Mooi,' zei hij, naar de groep teruglopend.

'Ben, geef een welkomstdrankje van de zaak,' fluisterde ze hem in het oor. 'En zet wat vlottere muziek op.'

'Zeg, wat denk je wel, hoeveel consumpties zijn dat niet? Ik ben Sinterklaas niet.'

'Dat verdien je dubbel en dwars terug.'

'Laat mij maar, ik weet heus wel hoe ik een restaurant moet leiden!'

Toen ze de menukaarten ronddeelde, hoorde ze dat hij toch andere muziek opzette, maar de aankondiging van een welkomstdrankje bleef uit.

'Even mijn zus bellen,' zei ze tegen Benno. 'Misschien kan Hilde even bij pap langsgaan om de hond uit te laten. Fijn hè, ineens volle bak,' vervolgde ze opgewekt.

'Ja, fijn hoor. Niet gereserveerd, stagiair ziek, komt weer alles op mij neer,' mopperde hij.

Marije voelde dat haar geduld begon op te raken. 'Neem jij de drankjes op? Ik ga Kokkie helpen. Ik kom zo terug om de bestelling op te nemen en te dekken.'

Zonder op zijn reactie te wachten liep ze weg. Hilde, die aan de andere kant van de stad woonde, nam niet op. Marije stak haar telefoon weg en liep naar de keuken. Kokkie, die eigenlijk Coba heette, werkte al als assistent-kok in het restaurant toen het nog *Eefs eethuisje* was. Ze was een kei in multitasken maar het bereiden van zesentwintig verschillende menu's was geen sinecure.

‘Fijn dat je even bijspringt,’ zei ze tegen Marije. ‘Hoe gaat het binnen?’

Marije zou graag haar hart luchten, maar ze had zich de gewoonte eigen gemaakt tegenover niemand iets negatiefs over Benno te zeggen. In plaats daarvan haalde ze haar schouders op.

‘Ach meid,’ zei de vrouw tegenover haar, ‘het waait wel weer over.’

Enigszins verbaasd over Kokkies reactie trok Marije haar wenkbrauwen op. Ze was maar een jaar of tien ouder dan Marije, maar had in Marijes ogen veel meer levenservaring. Ze merkte dingen op, maar praatte er bijna nooit over.

‘Ik ga even naar de vleesvoorraad kijken,’ vervolgde ze terwijl ze het reeds glimmende werkblad nog eens schoon veegde. ‘Maak jij alvast wat bakjes met rauwkost klaar?’ In plaats van te gaan, bleef ze staan en friemelde met het doekje in haar handen.

Marije zag het en vroeg wat er aan de hand was.

‘De leverancier heeft maar een gedeelte van de bestelling geleverd,’ zei Kokkie en ze keek Marije met haar blauwe ogen vragend aan.

Wat ze bedoelde drong meteen tot Marije door. Betalingsproblemen. Alweer.

‘Dan moeten we de jongens binnen maar zo verwennen dat ze morgen weer op de stoep staan,’ zei Marije met een vrolijkheid die ze niet voelde.

‘Patat hebben we nog volop,’ zei Kokkie toen ze even later terugkwam uit de provisiekamer. ‘Schnitzels, kabeljauw, varkenshaas, biefstuk en saté hebben we ook genoeg, maar als ze garnalen of een kippenpastaatje willen, moet je helaas nee verkopen. De garnalen zijn op en ik heb echt geen tijd om ragout te maken.’

Marije trok haar blouse recht en met pen en papier in de aanslag betrad ze het restaurant, waar net een lachsalvo was losgebarsten. Benno stond erbij als een zoutzak. Een grap ten koste van hem?

Zijn humeur zakte nog meer toen Marije in plaats van garnalen een schnitzel aanraadde. Hij nam haar apart. ‘Wat



doe jij nou? Waarom raad je goedkope gerechten aan? Hoe stom kun je zijn?’

‘Vraag je maar af waarom we geen garnalen in voorraad hebben!’

Zijn ogen flitsten boos over haar gezicht, onmiddellijk gevolgd door een rode waas die via zijn hals naar zijn wangen trok.

‘Ik zie dat je snapt hoe de vork in de steel zit.’

Op weg naar de keuken met haar bestellingen, ging haar telefoon. Pap. Verhip, ja, helemaal vergeten Hilde opnieuw te bellen. ‘Pap?’ Al bellend liep ze naar de keuken en legde haar notities bij Kokkie neer.

‘Sorry kind, dat ik je stoer, ben je aan het werk?’

‘Ja, maar dat geeft niet.’ Benno was achter haar aangelopen, merkte ze. ‘Ik kom zo snel ik kan, ik had Hilde nog eens willen bellen, maar dat ben ik vergeten. Sorry, mijn fout. Tot zo.’ Ze voelde Benno’s hand in haar schouder knijpen.

‘Eh... kind, wacht even...’ Paps stem klonk vreemd. Er was iets. Geïrriteerd schudde ze Benno’s hand van haar schouder. ‘Het is mijn vader!’ beet ze hem toe.

‘Wat is er, pap? Voel je je niet goed? Is er iets met je heup?’

‘Nee nee, dat is wel in orde, maar Taiga en ik... ik denk dat we buikgriep hebben. Diarree.’

Onmiddellijk zag ze de situatie voor zich, haar vader, herstellend van een heupoperatie, had niet snel genoeg de wc kunnen bereiken. En Taiga... had de hond in de mand of in de keuken gescheten? Alsjeblieft niet op het kleed in de kamer. ‘Ik kom eraan!’ riep ze.

‘Jullie redden het hier wel, hè?’ zei ze, zich omdraaiend.

Maar Benno hield haar tegen. ‘Je kunt niet weg! We hebben daar dertig mensen zitten.’

‘Mijn vader is ziek, dat heb je net gehoord. Zo gauw ik hem verzorgd heb, kom ik terug.’

‘Ik laat je niet gaan. Ik heb je hier nodig. Bel je zus maar.’ Breed stelde hij zich voor haar op.

Ze duwde hem opzij. ‘Ga aan de kant, mijn zus moet een heel eind reizen, ik ben er zo. Ik ga nu! Mijn vader ligt daar in zijn eigen...’

Hij greep haar met twee handen bij de schouders en rammelde haar door elkaar. 'Ik ben je báás. Je moet doen wat ik zeg.'

'Jij bent geen báás, jij bent een egoïstische dictator. Dit is een noodsituatie!' Via de achterdeur van de keuken holde ze naar buiten.

'Je hoeft niet meer terug te komen!' schreeuwde hij haar na.

'Dat was ik ook niet van plan!' schreeuwde ze terug.

Nee, ze had er geen spijt van dat ze meteen naar haar vader was gegaan.

Bij het openen van de deur sloeg de stank haar al in het gezicht. De hond jankte. Op haar tenen zocht ze zich een weg tussen de bruine vegen en vlekken. 'Pap?' riep ze.

'Hier ben ik, in de douche.' Ze stapte over zijn sokken heen en deed de deur van de badkamer open. Hij was ongedeerd en het was hem gelukt zich uit te kleden. Hij zat gedeprimeerd op een krukje. Ondanks de versleten handdoek om zijn schouders rilde hij. Het nog verse litteken van zijn heupoperatie heelde gelukkig redelijk, zag ze.

'Kind... wat moet je toch met me...' Triest keek hij haar aan.

'Ik weet toch dat jij dit ook niet wilt. We maken er het beste van.' Ondertussen draaide ze de warmwaterkraan open en controleerde de temperatuur. Opgewekt zei ze: 'Ga even lekker douchen, dan ruim ik binnen wat op. Ik kom zo terug met schone kleren.'

Ze zette Taiga's nog schone mand op het plaatsje achter het huis. De hond liep met haar mee, verdween even achter een boom en ging daarna in de mand liggen. Met een oude theedoek veegde ze de ergste poep op in de gang en de keuken. In de woonkamer was niets gebeurd, op het hoopje kleren na dat een vieze geur verspreidde. 'Alles goed, pap?' riep ze voordat ze de boel in de wasmachine propte.

'Nu wel,' was het antwoord.

Een halfuurtje later zaten ze met een kop thee en een draaiende wasmachine in een pas gedweilde keuken. 'Ach kind,' zei hij dankbaar, 'wat fijn dat je meteen kon komen.'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik had er eerder moeten zijn.'

'Jij hebt ook je werk,' antwoordde hij. 'Het is nog maar tot mijn revalidatie achter de rug is. Dan loop ik weer als een kievit.'

'Ja zeker,' beaamde ze. 'Dan gaan we meedoen aan de vierdaagse.'

Op de terugweg kwam ze langs het restaurant. Ze gluurde naar binnen. Daar was het feest, er werd gedanst. De tafels waren nog niet afgeruimd en Benno hing met een glas bier aan de bar.

Er waren stellen genoeg die samenwoonden en samenwerkten. Zij en Benno konden dat blijkbaar niet, besloot ze en ze liep door naar haar eigen woning. Dat was de eerste nacht dat Benno niet thuiskwam.

Drie weken later was er een definitief einde aan hun relatie gekomen toen hij zijn spullen kwam opeisen. Behalve zijn kleren, zijn cd's, zijn messenset, gereedschap enzovoort had hij ook hun mooie, nieuwe flatscreentelevisie meegenomen. Gezien de omstandigheden had hij er het meeste recht op, beweerde hij, al hadden ze er samen voor gespaard. Het was niet eerlijk, maar omdat ze al gedoe genoeg had, liet ze het maar zo.

Als ze die baan kreeg, spaarde ze in no-time een nieuwe televisie bij elkaar. Ze kon echt wel zuinig zijn. De tv-gids had ze opgezegd, evenals de krant. Kleren had ze nog genoeg, en met tweedehands was niks mis.

Voordat ze de brief mailde, las ze hem nog eens over. Oeps, daar stond een punt waar een komma moest staan. Nadat ze dat gecorrigeerd had, las ze hem nóg eens. Hè hè, nu was hij echt foutloos. 'Doe je best,' zei ze, terwijl ze op *verzenden* tikte.

# Wat gebeurt er als je van de ene op de andere dag steenrijk bent?

**D**e vijftientwintigjarige Marije werkt als serveerster in het restaurant van haar vriend Benno. Wanneer er een einde komt aan hun relatie, brengt dat ook het einde van haar baan met zich mee. En een nieuwe baan is nog niet zo snel gevonden. Maar dan zit het geluk haar ineens mee: ze wint een enorme geldprijs waardoor haar toekomst zich als een gouden lint voor haar uitstrekt. Over geld hoeft ze zich nu niet meer druk te maken. Of toch? Want wat te doen met zóveel geld? En wat voor effect heeft het als iedereen weet dat je plotsklaps rijk bent?



*Marleen Schmitz* werkt in *Het gouden lint* op overtuigende wijze uit dat het winnen van een groot geldbedrag niet alleen voordelen heeft, maar ook veel onwelkome heisa met zich meebrengt. Het is alweer de achtste vlot lezende roman van deze auteur, die ook bekend is van onder meer *Een verre vriend* en *Late lente*.

Z&K

ISBN 978 90 2053 713 0 NUR 344



9 789020 537130

[www.romanserie.nl](http://www.romanserie.nl)